

1943

1944

VERSKI LIST ZA MLADINO*

Pri nas

*Pri nas pa vojska divja,
podnevi, ponoči strelja se
in bratska kri preliwa se.
Oh, koliko gorja!*

*Pri nas, o sestrice, je temà:
v srcih in hišah je temà.
V srcih ljubezni ni,
v hišah lučka ne gori.*

*Pri nas, o bratci, je hudo:
raztrgani in lačni smo.
Shrambe so prazne, izropane;
hiše podrte, požgane.*

Vir.

Zvonček

*Iz zemlje pokukal je zvonček
in zazvonil: bim, bom, bim, bom.
Poklical je rože, trobentice, vijolice:
Vstanite! Alo, na ples!*

*Vse so vstale in se smehljale.
Teloh pa vzkliknil je vmes:
Ojoj, prismođe, kaj se smejite,
saj še ni pomlad!
Pod zemljo se skrijte!*

*Cvetke pa vse so iz zemlje se vzpele
in majski Kraljici v čast zadehtele.*

*Toni Križaj,
učenec IV. razr. ljudske šole, Dol. Logatec.*

Pesem naši »Lučki«

*Vsak mesec komaj čakam,
da zopet jo dobim.
Ob pesmicah, povesticah
se vselej razvedrim.*

*Zdi se, da iz »Lučke« sije
v mojo dušo Jezusov obraz
in da slišim majniške Kraljice
materinsko nežni glas.*

*Zato hvaležna kličem
iz globine svojega srea:
Bog živi nam še mnoga leta
»Lučko« in urednika!*

*Susman Amalija,
Prevalje 4, p. Preserje.*

Leto IX.

Št. 7-8.

Fr. Venceslav:

Pomladne rože

*Kot pesmi sreče
nedolžnih otrok
majske rože dehteče
cveto naokrog —
zate, Marija!*

*Bele in modre in rdeče
si krome pripenjajo
in svoje glave kipeče
ozpenjajo
k Tebi, Marija.*

*Sveže, kot bistri studenec
se spletajo v venec
za Te — Marija.*

*Nad oltarjem krasijo
Tvoj kip;
z vonjem opojnim kadijo
Tvoj lik — o Marija.*

— — — — —

*Kot pesem vesela
pomlad je prišla
in v cvetje odela
globine srca
Tebe ljubečim — Marija!*

K Mariji Pomagaj!

Vsakdo že pozna mala dva, Tončka in Anico, ki tako rada prihajata k Mariji Pomagaj v cerkev. Najprej pozdravita Jezusa: globoko se s koleni dotakneta tal, da sta čisto majhna. Potem pa hitita k Mariji. Poklekmeta na oltarne stopnice, ročice skleneta in nedolžne oči upreta v Marijo in zaupno molita: »Marija, rad Te imam, glej, srčece majhno Ti dam.« In čebljata to molitev zdaj tiho in zdaj glasno, kot da bi vsemu svetu hotela povedati, da naj tudi drugi Marijo radi imajo.

In res se zgodi včasih, da pridejo z njima še drugi otroci k Mariji Pomagaj in vsi ji znajo povedati: »Marija, rad Te imam, glej, srčece majhno Ti dam.« In ko Mariji svojo ljubezen izpovedó, se jim zdi, da so njeno brezmadežno Srce ganili, zato jo v pesmi začno prositi: »Marija k Tebi uboge reve...« Dobro vedò ti otroci, kakšne reve smo danes prav vsi. Saj doma sliši vsak toliko hudih reči. Vidi, kako mama joka, ko nima kaj skuhati ali pa je izgubila ljubega otroka; in očka je zaskrbljen, ko zaradi draginje ne more kupiti obleke in drv in drugih reči. Marsikateri otrok pa tudi ve, kako pri sosedovih nič radi nimajo Marije, zato so tudi ti reve, katerih se v zaupni molitvi spomnijo. In kaj vse mnogi otroci dožive hudega današnje dni, koliko malih in velikih bratov in sestrá v slovenski narodni družini po vaseh in trgih, po gričih in dolinah trpi strašno gorje: požgane hiše in izropani domovi, jok in stok zaradi brezbožnih ljudi, ki so pozabili na nauk Marijinega Jezusa, ki hoče, da bi se vsi ljubili in vsakemu dobro hoteli.

Zato otroci prosijo s Tončkom in Anico prisrčno: »Marija, Ti pomagaj nam; božja milostna Devica, vseh slovenskih src Kraljica!«...

In zdi se, kakor da bi se zasolzile Marijine svete oči in kakor da bi spregovorile njene blažene ustnice ter obljubile svojo pomoč za dušo in telo vsem, prav vsem, za katere prosijo nedolžna srca, ki tako rada povedo: »Marija, radi Te imamo, glej, srčeca mlada Ti damo!« —

Tako je mnogokrat med letom pred Marijo Pomagaj. Toda v majniku, ki je ves posvečen Mariji, naših src Kraljici, mora biti še lepše. Še bolj radi prihajajo pridni otroci k Mariji in skušajo še druge privedi s seboj. Še bolj skrbijo za dušo in še bolj radi se premagujejo zaradi celomesečnega godovanja majniške Kraljice, ki tudi tebe pričakuje in se že veseli, da bi tudi tebi mogla pomagati.

Vi-r.

*Marija, ti pomagaj nam!
Božja milostna Devica,
vseh slovenskih src Kraljica ...*

Šmarnice

Tihi večer.

Šmarnice bele so halje odele,
z blago dišavo so se poškropile,
glavice nežne so k zemlji sklonile,
pesem večerno Mariji zapele:

»Cvetka najlepša, Mati nebeška!
V zemlji slovenski iz tal smo priklile,
v gričkih domačih se razmnožile,
v sončnih bregovih žarke smo pile,
da bi za šmarnice, praznike Tvoje,
v cerkvah slovenskih oltarje krasile.

Čakamo težko, kdaj pride mladina,
da nas natrga in v šopke povije,
v cerkev ponese, kjer bo vsa družina
pesem zapela v slavo Marije.

Sveto jutro.

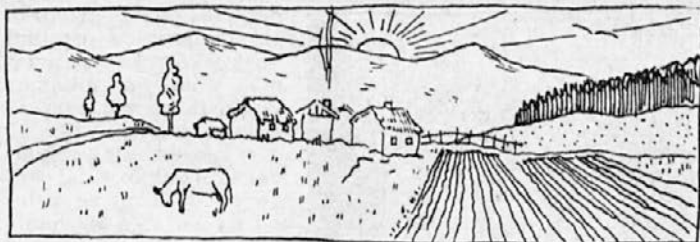
Sonce pomladno je hribe zlatilo,
šmarnice rosne iz spanja vzbudilo.
Očke odprle so, lička si umile,
čakale, čakale ter se čudile:

»Kje so pa deklice, kje so fantički?
Davno že pojejo pesmice ptički —
njih pa še ni? — Morda zaspali so?«

Joj, ko bi vedele, šmarnice bele,
kakšne nesreče so jih doletele!
Dom jim zažgali so, cerkev podrli,
nje pa odgnali so ter jih zaprli. —

Šmarnice bele na mah so umolknile,
glavice stisnile, solze točile,
pa so k Mariji, šmarnici sveti,
v jutru pomladnem prisrčno molile:
»Mati najlepša, Cvetka nebeška,
usoda Slovencev je bridka in težka.
Čuvaj, o Mati, slovenske otroke,
s plaščem dobrotnim jih varno ogrni,
srca brezbožna izpreobrni,
vzemi, Marija, v svoje jih róke!
Šmarnica božja, čuj naše prošnje:
Ustavi Slovincem krvave potoke!«

Fil.-Ter.

Pomlad je prišla v deželo...

Fr. Bazilij Valentin O. F. M.:

Lojzkov poslednji majnik

(Risbe: Mazovec Miha)

Sneg je skopnel in končno je izginila tudi bela lisa na gozdni rebri, ki je najdljè ostala. Pomlad je prišla v deželo, zelena pomlad, z njo pa pisane cvetke in radostno žgolenje ptičk. Vso naravo je objel dih pomladi, dih novega življenja. Stvarnik je stopil z nevidno nogo prek cvetočih poljan in blagoslavljal...

Pomlad je prišla, narava vriska, a ljudje?...

Dolenjska vasica je ždela pod hribom kot zgrbljena starka. Lani jo je našlo pomladansko sonce v praznični obleki, se čudilo pisanim vrtičkom med belimi hišami in radovedno pogledovalo skozi mala okenca v čiste izbe. S pomladjo je oživela tudi vas: starčki so posedali pred pragi in se veselili, da so mogli iz zapečka, in na travniku za hišami se je razlegal vesel smeh vaških otročajev, vmes pa so mukale kravice, ki so po dolgih mesecih zopet zapustile hleve.

A letos ni starčkov pred pragi. Zaman prisluškuješ proti travniku: ni smeha otrok, ne glasov piščali. Le ptički žgolijo svoje popevke in prinašajo v srca vaščanov spomine na bol.

Zidovi sedmerih hišic so počrneli in pomladno sonce zre letos žalostno na pogorišča. Le štiri hiše so ostale, tihe in skromne, iz njihovih okenc pa gleda beda... Sedmero družin skrivajo njihove strehe. —

Desetletni Lojzek je sedel tiho v kotu pod križem. Podpiral je kodrasto glavico z rokama in mislil. Vse mogoče mu je hitelo po glavi.

»Le zakaj so prišli možje iz gozda in nam požgali dom, da sem moral z dedkom in mamico k sosеду, kjer nas je polna soba, Kam so odpeljali očka? Ali še živi? Zakaj ni šole in zakaj nas ne puste k sv. maši?...« Koliko vprašanj! In ta večni: zakaj! Niti enemu ne ve odgovora. Le to mu je jasno, da mora biti hudo, strašno hudo, ker mama tolikokrat joče in ker dedek neprenehoma moli za srečen konec.

Lojzek bi šel tako rad ven, v gozd, kot druga leta. Zvončki so pobelili trate, trobentice čakajo in vijolice so za-

Požgali so nam dom.

Vsako leto v maju, kar pomni, je hodil z dedkom, očkom in mamico sleherni dan h kapelici in molil. Tako lepo je bilo... Letos pa stoji Mati božja osamljena v votlini kapele, brez rož, brez zelenja. In jutri bo prvi maj...

Vrata izbe so se odprla in v sobo je stopil dedek. Z drsajočimi koraki se je privlekel do klopi ob peči in sedel.

Lojzek je bil takoj pri njem. Prisedel je in ga objel:

»Dedek, jutri se bo pričel Marijin mesec. Kajne, da bomo tudi letos okrasili kapelico? Mati božja je tako sama... Dedek, kajne, da bomo šli k njej?...«

Tudi starčkov pogled je pohitel skozi okno in se ustavil na kapelici. V duši so mu vstali lepi, daljni spomini in v očeh mu je zablestela drobna solza. Za hip se je zdel Lojzku še bolj sključen in star, nato pa je v njegovih očeh zagorel nov ogenj. Dedek se je vzravnal in ga pogledal:

»Lojzek, šla bova h kapelici tudi letos! Marija ne sme biti sama...«

Mesec majnik je zažarel v vsej krasoti. Sonce, nebo brez oblačka, cvetke in ptički, v Lojzkovi duši pa lepo, lepo...

Fant je klečal pred kapelico, ob njem pa si volasi dedek in mamica. Tudi sosed Jernej se jim je pridružil. Molili so litanije, sv. rožni venec in dodajali očenaše. Še in še. Niso mogli od Materne božje, ki jih je gledala iz zelenja in cvetja, kot nekoč...

Pogled mu je splaval skozi okno.

Molili so za mir in srečen konec, molili goreče in iskreno. Glas se jim je tresel od ganotja.

»Da bi se vrnil očka!« je prosil Lojzek in gledal Marijin obraz. Zdelo se mu je, da se smehlja...

Na gozdnem obronku so zaškrtali težki koraki. Štirje možje z rdečo zvezdo so se ustavili ob drevesih in se ozrli proti kapelici. Iz ust se jim je izvil krohot.

»Ha, ha, ha! Glej jih, molijo! Ha, ha!« se je zadr eden.

»Pijan je!« je šepnil dedek in pritisnil Lojzka k sebi.

»Ha, ha, ha! Molite, kajne?«

»Da, za naš narod... Za mir...« je odgovoril dedek.

Moža iz gozda je na mah popustil smeh. Zakričal je kot ranjena zver in se pognal v starčka.

»Prekleti psi! Kdo vam je rekel moliti za mir? Krvi hočemo, ne miru! Krvi, krvi...«

Dedek se je pod udarci opotekel, Lojzek pa je kriknil in skočil v suroveža.

»Pusti dedka! Kaj ti je storil! Pusti ga...«

»Ti mi boš branil, pobalin? — Tu imaš mir, ki ga prosiš! Nate, psi, mir!... Ha, ha, ha!...«

Potegnil je samokres. Od zidov kapelice so odjeknili smrtni streli in kiki groze, nato pa šepet drgetajočih ustnic.

»Marija!... Daj... nam... mir!...« — — —

Vaščane so streli in pok ročnih granat priklicali na hrib. Ob razvalinah kapelice so našli štiri trupla in poleg njih razbit kip Matere božje.

Majniška kraljica je zajokala...

Ne, ni zajokala! Vzradostila se je, ko je s slavo in častjo sprejela štiri belordeče mučeniške nedolžne duše in jih povedla pred prestol njenega božjega Sina, da prejmejo iz njegovih rok palmo in krono večnega življenja.

Kapelica je osamljena.

Lojzek v slavi mučeništva.

Fr. Bazilij:

Kraljici maja

*Cvetke dehtijo...
Tam pred Marijo
šmarnice bele
so zacvetele.*

*Vse so z zelenjem
svežim obdane,
s trakom srebrnim
nežno pretkane. — — —*

*V mraku klečim
pred kipom Marije,
cvetke darujem
Materi svoji
in vse melodije,
ki s kora jih čujem,
s srcem jih svojim,
Tebi, Gospa, posvečujem.*

Zaklonišče

Pri Jankovih imajo zaklonišče za deset oseb. Klet so podprli s tramovi, da je ves temačni prostor podoben rudniškemu rovu. Gospod očka imajo s tem zakloniščem velike skrbi, še hujše pa so njegove skrbi z družino in strankami, v hiši. »Disciplina!« so zabičali gospod očka vsem stanovalcem. V veži in v zaklonišču so nabili deset zapovedi za obiskovalce zaklonišč. Vsak dan jih prečitajo pri kosilu in večerji. Otroci jih znajo že na pamet, skorajda bolj gladko kot deset božjih zapovedi. Vsi skupaj jih ponavljajo na glas: »Prva: ostani miren in discipliniran! Druga: pomagaj bližnjemu! Tretja: Ne kadi! Četrta: Ne jemlji živali s seboj! Peta? Pripravi svetilko!« In tako naprej do deset.

V zaklonišču so postavili klopi, škap vode, petrolejko, velik zavoj obvez in celo gramofon. Zajci so se morali umakniti v velik zaboj v skrajni kot.

Prav zares so skrbni in zelo natančni gospod očka! Ne trpijo nobenega ugovora, vse mora biti na svojem mestu, da »gre kakor ura«, takó so rekli Jankov gospod.

Pred dnevi je bil alarm. Sirene so tulile kakor ranjen lev. Zavijale so z glasom, padale, hreščale in pretresljivo končale s pojemajočim glasom, da te je streslo pri srcu. Po cesti se je začela dirka, v hiši je nastal direndaj. Na stopnišču se je pojavil dostojanstveno starešina — kdo drugi kot gospod očka.

»Mirno drug za drugim!« je veleval njegov odločni glas. In res so prihajali iz sob in kuhinje veliki in mali kakor v procesiji. Prva je tekla kuharica v belem predpasniku s kuhalnico v roki. Kaj ji mar kosilo, ko gre za življenje! Gospa Ema je privlekla velik kovčeg, stara teta Lina je nesla odejo in blazine, gospodična Elica piškote, stric Jakob velik dežnik in dolgo pipo, mlajša gospica Meri je vzela ogledalo, Verček papigo, Matjažek je vlekel psa Mukija, najmlajši Dorček pa kosmat muf, da ne bi zeblo stare mame, ki je imela revmatizem. Vse je šlo v redu in po vrsti, le porednega Staneta, ki je hodil že v gimnazijo, ni bilo v tej procesiji. Odprl je okna in zijal pod nebo, da bi videl bombnike. »Če začno s točo,« tako je modroval, »se bom zleknil pod posteljo, kjer sem najbolj varen, če se vdere nad mano strop!« »Predržež in lahkomiselni svojeglavec!« je karal sina gospod očka.

Zajčki so se preplašeni stisnili v zaboj. Gospod očka je odkazal prostore. Začelo se je življenje v podzemlju. Prižgali so petrolejko, da je neprijetno zadišalo. Teta Lina je pozabila copate, kuharica je z glavo zadela ob opornik, papagajček se je pačil, pes Muki je silil k zajcem, stric Jakob je pozabil tobak, gospa Ema je odpirala kovčeg, Elica je grizla piškote, Meri si je popravljala frizuro in gospod očka je rentočil nad Stanetom, ki se ne drži discipline. Razjarjen je vstal in nagloma koračil po stopnicah, da za ušesa privleče poba v klet — tako je dejal.

Vzdušje je postajalo neznosno. Ni še minilo deset minut, ko so začeli kapljati drug za drugim iz zaklonišča. Prvi je šel stric Jakob, da poišče tobak, za njim je odnesel kričečo papigo Verček, za pobeglim Mukijem je jadrno zdrčal Matjažek — ostale so same ženske, pa še teh je bilo strah. »Kdo bo tičal v tej luknji!« je tožila stara mama in se zvijala v revmatizmu. Discipline se je razbila.

Na stopnišču je zadonel glas starešine: »Konec alarma!« Sirene so res veselo v ravnem glasu javljale, da je nevarnost v kraju. Počasi so se zvlekli vsi iz zaklonišča, zadnja seveda kuharica, ker jo je skrbelo prismojeno kosilo. V zaklonišču je ostala le smrdljiva petrolejka, ogromen dežnik, muf in gramofon. Zajci so se oddahnili. Pri kosilu je rentočil gospod očka in zmerjal družino zaradi nediscipline. Posebno ostro je prijemal Staneta. »Tako vzorno sem vse uredil, poskrbel za udobnost, ničesar ne manjka v našem zaklonišču

— pa kljub temu ni reda, discipline manjka! Danes smo napravili le prvi poizkus, prihodnjič bo šlo pa zares!«

Stane je molčal in se na tihem smejal. Razhudil se je nad njim skrbni očka in vsi so pritegnili z njim. »Za vse je poskrbljeno,« je grajala sinka mamica, »ti pa, trmoglavec, izpostavljaš lahkomišno svoje življenje v nevarnost.«

Stane je nehal s prismojenim kosilom prvi. Odložil je žlico in samozavestno branil svoje početje takole: »Veš, očka, jaz sem vedel, da bo to naše zaklonišče komedija! Za vse si poskrbel, kakor si pripomnil. Jaz pa ugotavljam, da najpotrebnejšega le nisi pripravil.« Očka ga je srepo pogledal in najbrž bi jo Stane bridko iztaknil, da ni posegla vmes stara mama: »Grdo očitaš! Prihodnjič boš pa ti prevzel starešinstvo, ker si tako moder!« In vsi so ji pritrdili. Ni kazalo Stanetu drugega, kot da prevzame nehvaležno nalogo. Pa jo je kar dobro rešil! Namesto pipe, papagajčka, Mukija in ogledala je v zaklonišču postavil lep oltarček s sliko Matere božje na Brezjah. Ob ponovnem alarmu nekaj dni kasneje so vsi prišli spet v zaklonišče. Pred oltarčkom sta goreli dve sveči in prijetno razsvetljevali temni prostor. Pogled na skrbno Mater, ki drži v rokah božjega Sinka, je blagodejno vplival na vse. Pristrčna molitev je odstranila vse nepotrebno jadikovanje. Stric je pozabil na pipo, Meri na ogledalo in celo stara mama je pozabila na revmatizem. »Na to sem pa res pozabil!« je mirno pripomnil gospod očka! V zaklonišču je bil mir in celo zajčki v zaboju so bili tihi. »Najpotrebnejše v zaklonišču je božje varstvo,« je dejala mama. In vsi so ji pritrdili. Disciplina je bila odslej na višku.

Prof. Filip Terčelj.

Zgodbe naše ljube Matere!

Marijin odhod v nebesa.

Janez je Marijo ljubil kakor najboljši sin, ji pri sveti maši vsak dan podajal njenega Sina v sveti hostiji, v zahvalo pa mu je Marija v svetih pogovorih razodevala misli in znanje Jezusovega srca. Zato tudi noben drug

Marija pri Janezu — učencu ljubezni.

evangelist ni znal tako lepo pisati o božanstvu in ljubezni Odrešenikovi kakor ravno Janez; ali ni mnogo tega slišal od Marije, ki je Sedež modrosti?

Svojemu božjemu Sinu v vseh stvareh podobna je blažena Devica imela ljubeče srce do svojih bližnjih. Mati vseh je, zato je rada obiskovala bolne in uboge, jim po svojih močeh pomagala, prihajala mednje kakor angel tolažbe, jih tolažila in osrčevala.

Vsi kristjani v Efezu so jo globoko spoštovali in se kljub preganjanju srčno radostili, da imajo božjo Mater tako blizu.

Pa tudi od daleč so prihajali kristjani k Mariji. Nekoč so z nekega otoka poslali k nji prosit, naj bi se naselila pri njih. Vse bo njeno in napravili jo bodo za kraljico.

Katarina Emerih je v svojih prikaznih povedala še tole: »Videla sem, da je Marija v zadnjih letih svojega življenja postajala vedno bolj tiha in zamišljena. Skoraj

Prišla je Marijina zadnja ura na zemlji.

nič več ni jedla in bilo je videti, kakor da je samo njeno telo še na zemlji, njen duh pa že na drugem svetu.«

Seveda bi bila že zdaj rada umrla, da bi bila prej pri Bogu. Kakor nekoč prerok je tudi ona vzdihovala: »Gorje mi, da je moje potovanje po zemlji tako dolgo! Kdaj bom že prišla pred obličje Gospodovo?«

A Marija ni bila več samo svoja, saj je postala Mati človeškega rodu. Zato tudi v starosti ni nestrpnost čakala na nebesa, ampak še tedaj vse do svojega zadnjega zdiha Bogu ponavljala: »Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!«

Janez je poklical Petra, Jakoba in druge apostole, kar jih je bilo v Jeruzalemu in v bližini, ter jim sporočil, da hoče Odrešenikova Mati umreti v njihovi sredi. Ostale, po svetu raztresene apostole pa je Bog sam razsvetlil, vrnilo so se in se z ostalimi verniki zbrali okoli Matere, da ji še zadnjič na zemlji zro v oči in se od nje poslovijo.

Lepa in ljubezniva kakor zahajajoče sonce jih je Marija z nebeško milino in dobroti sprejemala ter jih v njihovi žalosti zaradi slovesa tolažila, da jih tudi v nebesih pri svojem Sinu nikoli ne bo pozabila ne zapustila.

Prišla je Marijina zadnja ura na zemlji. Naenkrat je po sobi zadonelo angelsko petje, nebeške vonjave so jo napolnile, Marijino obličje je zažarelo, razprostrla je roke, da objamejo Sina, ki prihaja ponjo — in duša se je brez bolečin ločila od telesa — Marija je umrla s smehljajem na licu. Bila je brez greha, zato zanjo ni bilo smrtnih težav.

Tako je torej na zemlji ostalo samo še truplo, blesteče v nadnaravni lepoti. Od raja dalje, ko jo je Bog Adamu in Evi obljudil, so ljudje po Mariji hrepeneli. Krasne predpodebe so jo napovedovale, kakšna bo. Res je prišla na svet kot skromna in ponižna dekla Gospodova, a polna božje milosti, blagoslovljena med ženami. Velike in težke dolžnosti ji je Bog naložil. Veliko solzá so pretočile njene oči, ki so se zdaj zaprle, globoke rane je prejemalo srce, ki je zdaj zastalo. Skromno na zunaj, veličastno na znotraj je bilo Marijino življenje, ki se je zdaj na mrliški postelji ustavilo.

*

Kako so potem Marijo pokopali, o tem govori sveti Janez iz Damaska: »Njeno telo, ki je na čudežen način spočelo Boga Jezusa, so apostoli odnesli pokopat na vrt Getzemani ob dolini Jozafat, zraven peli žalne pesmi, prepevali so tudi angeli in tri dni naprej se je njihovo petje razlegalo ob grobu. Tretjega dne pa je prispel v Jeruzalem še apostol Tomaž, ki ni mogel priti prej. Prosil je apostole, da bi smel Marijin grob odpreti in še enkrat pogledati obličje božje in svoje Matere. A Marijinega trupla ni bilo nič več v grobu, le dehteče rože so cvetele v njem. Vsi so strmeli nad to skrivnostjo. Samo eno so si mogli misliti: Bog sam si je iz Marije vzel človeško telo, zato tudi ni hotel, da bi njeno presveto telo kdaj ströhnelo, ampak ga je obudil od mrtvih prej ko telesa drugih ljudi ter ga vzel v nebesa.«

Da, Marija ni smela trohneti v grobu, saj ni imela nikoli ne izvirnega ne nobenega drugega greha, trohnoba pa je bila nam ljudem zažugana samo kot kazen za greh. Zaradi greha je Bog rekel Adamu: »Povrneš se v zemljo, iz katere si vzet, zakaj prah si in v prah se povrneš!«

Samo dva sta, ki sta danes v nebesih z dušo in s telesom: Jezus in Marija. Učeni sveti Kanizij pravi, da bi grešili, če bi mislili, da Marijino telo morda ni v nebesih. In zgodovinar Godeskard nas tako lepo opozarja: »Ne Latinci ne Grki, noben narod, nobeno mesto, nobena cerkev se še nikoli ni postavljala, da hrani zemske ostanke blažene Device Marije.«

Svetinje ali ostanke trupel imamo pač od premnogih svetnikov, nimamo pa jih od Marije, kakor tudi ne od Jezusa, kajti Jezus je sam tudi s telesom odšel v nebesa (Gospodov vnebohod), svojo Mater Marijo pa je vzel v nebesa z dušo in s telesom (Marijino vnebovzetje), ker se ni spodobilo, da bi trohnel najlepši tempelj Svetega Duha, najbolj dragocena Skrinja zaveze. Jezus in Marija sta bila vse življenje združena v trpljenju, zdaj pa sta tudi v slavi. In slavo uživa nedolžno telo Jezusovo, zato pa hoče, da jo uživa tudi ravno tako nedolžno telo njegove Matere.

Vnet snažilec čevljev

Predragi Lučkarji!

K šestim risbam prejšnje »Lučke« mi je poslalo 52 dečkov in deklic zelo lepe spise v vezani ali nevezani besedi. Tri najboljše primere vam tu priobčujem. Imena vseh tistih, ki so mi spise poslali, najdete na zadnji strani ovitka. Tam boste našli tudi tistih deset presrečnih, ki so bili izžrebani.

Urednik.

1. Tine Tinač, ti si res pravi, poglej,
kakšni so čevlji tvoji? Fej, fej!
2. Toda sedaj poglejte Tinača,
kako mu v roki gre krtača,
3. gori, doli, vedno huje,
sope, drgne, v čevlje pljuje,
4. da svetli so že ko sonce,
da škropi že na vse konce.
5. Še enkrat, še z večjo silo,
da se bo še bolj svetilo!
6. Hej, Tinač je vsemu kos:
glej ga zdaj: ne v čevlje, v — nos!...

Tine Debeljak,
učenec II. razr., Marijanišče.

1. slika: Gospod Rudolf zapazi, da ima umazane čevlje in se hudo prestraši.

2. slika: Vzame torej krtačo in čistilo za čevlje in jih začne čistiti.

3. slika: Ker vzame čistila mnogo preveč, brizga čistilo na vse strani.

4. slika: Ko ga vzame še več, ima že ves obraz in obleko umazano s packami črnega čistila.

5. slika: Toda g. Rudolf je vztrajen; sam pri sebi si misli: »Čevlji morajo biti čisti, naj bo, kar hoče.« In snaži še z večjo vnemo naprej. »Sedaj so čevlji res svetli kakor zrcalo,« pravi g. Rudolf.

6. slika: Tu pa ga vidimo, kako koraka po cesti s svetlimi čevlji in ves okrašen s črnimi madeži ter smejoč se od ponosa in zadovoljnosti.

Stelè Franci,
učenec III. razr., Bernekerjeva 25.

Gospod Čistonja stopa po cesti. Naenkrat opazi, da je pozabil očistiti čevlje. Mahne jo v najbližjo trgovino in kupi škatlo čistila za čevlje. Kar na cesti se loti dela. Ker je vroč dan, se mu čistilo stopi in začne brizgati po njem, kar pa Čistonja v svoji vnemi ne opazi. Snaži na vse kriplje; ne opazi, da je ves črn. Gledal je samo čevlje.

Ko se čevlji zadosti svetijo, se zadovoljen napoti dalje, ne meneč se za to, da je po vsem obrazu namazan s čistilom

in obleko je imel črno kot dimnikar. Zadovoljen se je hahljajal sam pri sebi. Velik madež pa je ostal na kraju, kjer je čistil čevlje.

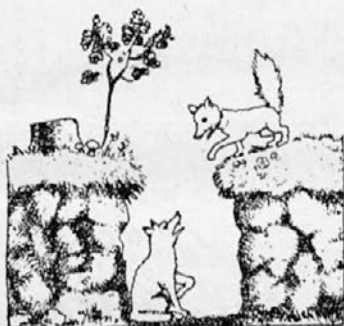
Rupnik Viljem,
učenec IV. c razr. v Zgornji Šiški,
Ljubljana 7, Ljubeljska 13.

Kaj pa je to?

(Risal Ludvik Debeljak.)

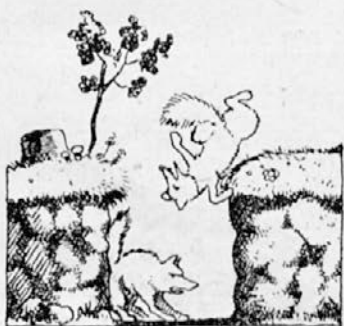
1

2

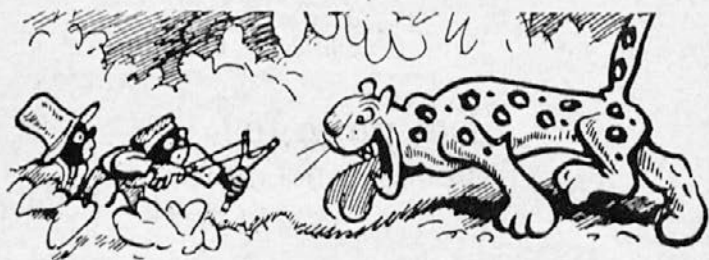
3

4

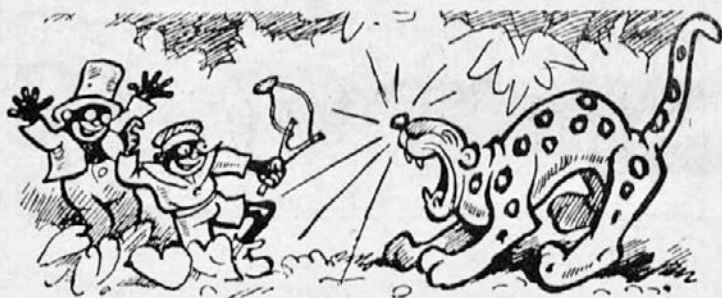

Lučkarji! Napišite k tem štirim risbam primerno besedilo v vezani ali nevezani besedi. Izmisлите si tudi primeren naslov. Kdor bo dobro napisal, dobi za nagrado zelo lepo knjigo. Nagrad bo deset. Odgovore pošljite na naslov: Uredništvo »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Korajžna zamorčka

Iz gozda zver grozanska prilomasti;
prijazna dva zamorčka hoče nam ukrasti.

Iz prače kamenček na nos ji prileti,
zver na glas zajavka in obupno zaječi.

Obrne se in stisne rep si med noge,
pa cmeri se za mili Jeri dve.

Risbe »Vnet snažilec čevljev« so pravilno opisali sledeči: Susman Amalija, Rajar Marija, Rot Kristina, Havliček Ljubo, Bricelj Dragica, Biščak Jože, Borec Marijanca, Teuerschuch Marinka, Repar Jože, Kaštelic Ljubomir, Bogataj Katica, Topole Bojan, Anžur Pavlica, Stanonik Anton, Marn Majda, Sitar Jože, Hren Marinka, Debevec Marjeta, Malovrh Jožefa, Smole Eva, Pavlovčič Zalka, Vovk Majda, Brence Ivanka, Pezdevšek Branko, Vrtačnik Viki, Škrjanc Irenka, Serajnik Nataša, Artač Andrej, Šurc Marija, Žgajnar Marija.

Nagrajeni bodo:

Debeljak Tine, uč. 2. razr., Marijanišče;
Stelè Franci, uč. 3. razr., Bernekerjeva 23;
Rupnik Viljem, uč. 4. razr., Zg. Šiška, Ljubeljska 13;
Bricelj Dragica, uč. 4. b razr., Sostro;
Havliček Ljubo, 3. razr. meščanske šole, Koroščeva 14;
Stanonik Anton, uč. 6. r. osn. šole v Borovnici;
Marn Majda, uč. 4. r., Šmarje-Sap 6;
Topole Bojan, Dunajska 17-I;
Bogataj Katica, uč. 4. r. lj. šole v Sp. Šiški;
Kaštelic Ljubomir, dijak 2. b razr. II. moš. real. gimn.
v Ljubljani, Rudnik 91.